

cite lupte, se întorseră la Râmnicu, spre a se chibzui acolo în liniște despre ceea ce avéu să facă.

Atunci comandantul lor suprem, Al. Ipsilante, ca să reanime și să mai esciteze ambițiunea și curagiul ostașilor și căpitanilor săi, își depuse toate silințele, încercându-se în totu chipul, atât prin povețe cum și prin discursuri entusiaste a-i îndemna să și reocupe posturile cu bărbăție și să mai încerce încă uă dată sorta armelor, dér toate fură în zadară căci ei : coprînși de spaimă, nu mai daș ascultare nici povețeloră aici îndemnărilor sélle. Vêdëndu Ipsilante a tãta nebãrãtia la dênșii, se simți și elu, la rândulü sêu, coprinsu de desgustu și de uă complectã indignațiune către dênșii, mai cu sémã când vèdu că și I. Farmake se depãrtã de elu și trecu Oltulü spre a se întãri la Curtea de Argeșu. Cu tôte acestea Ipsilante, stãruindü încă în hotãrãrea sa, pe de uã parte lãsã uã micã garnisonã ca ante-gardã la Râmnicu, iér pe de alta, bãnuindü și elu ênsuși urđirea vre-unei trãdãri, plecã în aceeași đi cu cei mai intimi din oficerii sêi subalterni și cu câți-va ostași la mônãstirea Cozia — uã distanță ca de 2 ore în susu de Râmnicu, — de unde apoi trimisse pe ascunsu pe Casani, către impiegații carantinei Austriace de la Turnu-Roșu, ca să mijlocescã, în vederea unorã eventualități, pentru permissiunea trecerii sélle pe pãmântulü Austriacü.

Ipsilante mai așteptã la mônãstirea Cozia vre-uã